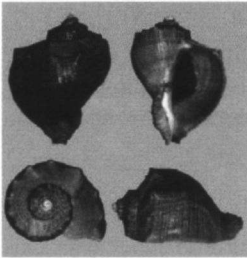

Vakantieherinnering n.a.v. de foto van *Rapana venosa* op de omslag van Spirula nr.347

Die ken ik, dacht ik, toen ik de foto bekeek.

In 1975 brachten mijn vrouw en ik enkele dagen door in Roemeenië, in Mamaia, aan de Zwarte Zee. Erg geslaagd was deze vakantie niet. We zijn allebei nogal lastige eters en vaak kregen we iets onherkenbaars op ons

bord waar onze maag moeite mee had. Iedereen die we daar ontmoetten, sprak net zo goed Nederlands, Frans, Duits of Engels als wij Roemeens spraken. Geen woord dus. Wij spraken dus maar gewoon Nederlands en gebarentaal. Dankzij klanknabootsende woorden als tok-tok-tok lukte het soms zelfs om een ei of kip op ons bord te krijgen.

Op een middag, mijn vrouw lag beroerd op bed, strompelde ik, iets minder beroerd, langs het Zwarte Zee-strand. Omdat ik als jongetje schelpen had verzameld, raapte ik een tropisch uitziend slakkenhuis op; helaas

zat er nog een weliswaar dood beest in. Van vroeger herinnerde ik mij hoe zo'n beest kan gaan stinken en omdat we allebei niet erg lekker waren, durfde ik mijn vondst niet mee te nemen naar onze hotelkamer. Ik ging daarom naar de keuken van het hotel en legde daar, in het Nederlands en met handgebaren, uit dat ik die schelp graag wilde hebben. Of zij, door die slak een tijdje te koken, dat beest er uit konden peuteren. Tot mijn verrassing begrepen ze onmiddellijk wat ik bedoelde. Althans, dat dacht ik. Een uurtje later werd er op de deur geklopt. Ha, dacht ik, mijn slak. En dat was zo. Alleen was het niet het begeerde slakkenhuis, maar een onwelriekend, slijmerig slakkenbeest, keurig op een bordje, versierd met wat kruiden. Het "waardeloze" huisje had men uiteraard weggegooid. Het kostte heel wat moeite om dat nog "boven water" te krijgen. Voor het eerst begreep ik wat ze in het Roemeens tegen elkaar zeiden: "Rare jongens, die Hollanders".

Henk Mulder

(vervolg zie blz. 48)